

La catequesi de sant Josepmaria a Catalunya l'any 1972

Una visió de conjunt

Josep Masabeu¹

En els últims anys de la seva vida, des del 1970 fins al 1975, veient la necessitat de confirmar tants cristians en la seva fe, sant Josepmaria va realitzar una intensa catequesi a Mèxic, a Europa i a tot Amèrica del Sud. L'estiu de 1972 va preparar un pla per remoure espiritualment molta gent i confirmar-los en la fe. El projecte consistia a recórrer la península Ibèrica, aturant-se en els principals llocs on poguessin anar a trobar-lo gent en contacte amb les labors apostòliques de l'Opus Dei. Entre el dilluns 20 i el dijous 30 de novembre a ser a Catalunya. Aquí es presenta una visió de conjunt de la seva catequesi per terres catalanes²

La darrera etapa de dos mesos de catequesi

El 4 d'octubre de 1972, sant Josemaria Escrivà de Balaguer, va iniciar la seva “*escapada apostòlica*” –com ell l'anomenava– per terres d'Espanya i Portugal, i el 30 de novembre va tornar a Roma. Entre aquestes dues dates, van ser vuit setmanes de catequesi oberta a més de cent cinquanta mil persones. Es van filmar els encontres, i ara disposem d'un testimoni de primera mà que fa possible que la veu i la imatge de sant Josepmaria arribin a tot arreu i puguem trobar Déu a través de la seva predicació oral³.

Catalunya va ser l'etapa final del viatge. El dilluns 20 de novembre l'esperaven milers de persones d'aquesta terra i molts d'altres arribats d'Aragó, Balears i València. També hi havia gent vinguda dels Estats Units, Anglaterra, Alemanya, França i Àustria. Fins i tot un grup d'irlandesos, que van arribar un dia al matí, i van tornar al seu país a la nit.

Sant Josepmaria va viure a Castelldeusa, una casa de recessos espirituals a Premià de Dalt, i es van succeir les tertúlies en diversos llocs: Brafa, l'IESE, Viaró, Bell-lloc del Pla, l'Escola d'Hostaleria El Vallès, Castelldeusa, i fins i tot al monestir de Pedralbes, quan va anar a visitar les monges clarisses de clausura i hi conversà. Pares i mares de família, camperols, obrers, intel·lectuals, sacerdots, empresaris, treballadores de la llar... van rebre de sant Josepmaria alè espiritual i entusiasme humà, quan els parlava de treball i de responsabilitat, de santedat.

Brafa

L'Escola Esportiva Brafa va començar al barri d'Hostafrancs el 1954 i el 1971 es va traslladar a les actuals instal·lacions de Nou Barris.

Per a molts milers de persones, Brafa suposa un munt de records inoblidables, ja que allí sant Josepmaria va tenir les trobades més

multitudinàries al poliesportiu, transformat provisionalment en auditori. Les anomenava tertúlies, per l'aire familiar, perquè li feien preguntes i ell les contestava. Sant Josepmaria va mantenir trobades a Brafa els dies 22, 23, 25 i 26 de novembre de 1972. El 25 va mantenir dues trobades amb gent jove. La resta de dies amb uns milers de persones de tot tipus: matrimonis, professionals, jubilats...

A Brafa sant Josepmaria es va servir moltes vegades de símls esportius per il·lustrar la vida d'un cristià corrent que vol viure amb plenitud la seva vocació, ja que les virtuts que desenvolupa l'esport han estat sempre un bon fonament per a la vida cristiana. Solia dir que, per a la lluita interior, calia portar al pla sobrenatural el sentit esportiu que els atletes posen en els seus

entrenaments. Comentant algunes escenes de l'Olimpíada de Múnic que havia vist per televisió, va dir en una de les tertúlies:

“Contemplava amb gust aquella gent: miraven on havien de saltar; s’acostaven amb la perxa; ho provaven, hi tornaven de nou amb tossuderia gran, gran. Era per a ells una cosa molt important saltar dos centímetres més. Ho provaven un altre cop, i res! Però no perdien l’humor. No se’ls veia tampoc gaire alegres i, amb el cap baix, deixaven que els músculs es reposessin una mica, es ficaven dins de si mateixos a considerar aquell fracàs, tornaven a la càrrega per superar-lo. Hi insistien i, a la tercera o la quarta vegada, podien, aconseguien la meta!”.

Escola d'Hostaleria El Vallès. Sant Cugat del Vallès

L'escola oferia a joves estudiants una formació en l'àmbit del sector de serveis, combinant l'estudi i l'aprenentatge pràctic multidisciplinari. Posteriorment, l'any 1996, els estudis d'hostaleria es van traslladar a l'Hospitalet de Llobregat, al col·legi Pineda.

El 21 de novembre 1972, al matí, sant Josepmaria va ser a l'Escola d'Hostaleria El Vallès i va mantenir una trobada amb les alumnes i professores.

Un record entranyable

La vista de sant Josepmaria a l'Escola d'Hostaleria El Vallès és ben recordada per Maijé Luna. Ella i Maria Rosa Moreno esperaven a la sala d'estar que sortís de l'oratori on hi havia anat per estar uns minuts davant el sagrari. A la sortida el van acompanyar, juntament amb Àlvar del Portillo, secretari general de l'Opus Dei en aquells moments, i Florencio Sánchez Bella, consiliari (avui diríem vicari) de l'Opus Dei a Espanya, a visitar les dependències.

Més tard, en una tertúlia, va parlar a les numeràries auxiliars de la vocació i de la importància del seu treball en l'Administració dels centres de l'Obra. En acabar va comentar que ho tenien tot molt ben posat, d'una manera agradable i alegre.

Des de les finestres de la sala d'estar, totes les noies van poder veure com sant Josepmaria es dirigia cap al cotxe. Àlvar del Portillo li ho va fer notar i, girant-se amb gran afecte, va dir: –Filles meves!, i els va donar la benedicció. A la porta del cotxe va dir a Maijé i a Maria Rosa: –Adeu, filles meves, que Déu us beneeixi.

Col·legi Viaró. Sant Cugat del Vallès

Sant Josepmaria va anar a Viaró el 21 de novembre de 1972. El col·legi Viaró començà el 1963 per iniciativa d'un grup de pares de família que desitjaven un col·legi que donés als seus fills un profund sentit cristià de la vida, amb una bona preparació intel·lectual i una ferma educació en les virtuts. Actualment són innumbrables les escoles que, encoratjades per l'esperit de l'Obra, eduquen cristianament milers de nois i noies a tot el món.

En la seva visita a Viaró, Sant Josepmaria va consagrar l'altar de l'oratori de la residència de professors, que en aquells anys utilitzava tota l'escola, i després va estar de tertúlia a la biblioteca amb molts pares de família del col·legi, els professors i el personal.

“Volia dir-vos una sola cosa: que ho esteu fent molt bé, que és just que els pares de família es preocupin dels seus fills, perquè portar fills al món ho fan també les bèsties, i vosaltres no us conformeu amb això: voleu donar-los el vostre ideal, la vostra fe, la vostra conducta neta, i tantes virtuts estupendes que viviu en el si de les vostres famílies. Tot això ho aconseguiu, promovent aquesta classe de col·legis a tot el món. Molt bé! No soc jo qui us ho diu, sinó el Senyor per boca d'Isaïes: *dicite iusto quoniam bene...*!”.

Així va començar la tertúlia, en la qual van sorgir moltes preguntes relacionades amb l'educació dels fills.

“A l'escola hi ha tres coses importants: la primera, els pares; la segona, el professorat; la tercera, els alumnes. Els vostres fills -no us ofengueu- estan en tercer lloc. D'aquesta manera aniran bé”.

Amb sacerdots de totes les diòcesis

En totes les ciutats que sant Josepmaria va recórrer durant aquest viatge de 1972, una de les tertúlies va ser amb sacerdots. De vegades, durant aquestes trobades, va referir records d'aquells anys en què, per tot arreu, predicava incansablement recessos i cursos de recés a sacerdots.

El 22 de novembre va mantenir a Castelldefels una trobada amb sacerdots de totes les diòcesis de Catalunya.

Va tenir paraules d'alè per a tots, tot convidant-los a correspondre totalment a la seva vocació sacerdotal, com una exigència dictada per l'amor de Déu. A grans trets o amb detall, fins i tot gràficament, recordava els aspectes perennes de la missió sacerdotal: tenir cura com un tresor de la santa Missa, viure una pietat eucarística delicada, esforçar-se en la pròpia vida interior i alimentar aquest amor que els va portar al sacerdoci.

“¡L’alegría de deixar-lo allà, realment present, amb el seu Cos, la seva Sang, amb la seva Ànima i amb la seva Divinitat, a presidir tota la vida cristiana de la parròquia, a esperar que anem a dir-li que l’estimem? Sí, el Sagrari ha de ser un punt molt important en la vida del sacerdot: la netedat, les flors, els ornaments sagrats: tot, tot. Cal anar-hi amb afecte, amb amor de mare i a més amb fortalesa de pare, i com nens petits que necessiten l’ajuda prestada del seu Pare Déu”.

Insistia que el sacerdot ha de parlar de Déu, molt: ficar en les ànimes el seu Amor, i acostar-les als sagraments, dedicant hores al confessorari. I va ponderar especialment la cura fraternal dels altres sacerdots: amistat sincera i atenció en tot moment, perquè cap no se senti sol, perquè tots s’ajudin a ser fidels.

Sant Josepmaria solia demanar la benedicció als sacerdots membres de l’Obra que encara no li havien donat mai, i sempre acabava demanant-la a tots els sacerdots presents.

Mn. José María Hernández Garnica

Estava acabant una tertúlia a Brafa, el dijous 23 de novembre de 1972 al matí. La impressió de tots era que aquesta estona de xerrada en família havia passat en un tres i no res, però no es podia allargar perquè sant Josepmaria tenia una cita poc després:

“M’espera un malalt -va comentar- i no tinc dret a fer esperar un malalt, que és Crist. Li cal el pare i la mare, i jo soc pare i mare. Quina cosa més curiosa, oi? Bé. No hi ha fundadora a l’Opus Dei. Per tant he de ser mare també”.

L’esperava Mn. José María Hernández Garnica, a qui familiarment anomenaven ‘Chiqui’. A principis de 1972 li havien diagnosticat un greu càncer de laringe i es trobava sotmès a tractament de quimioteràpia en una clínica de Barcelona.

La trobada va tenir lloc el 23 de novembre en un centre de l’Obra -Tibidabo- al qual es va traslladar des de la clínica. Va ser unencontre ple de tendresa. Mn. José María amb prou feines podia parlar, però va trobar la manera de dir-li que un dels seus majors patiments era no poder celebrar la santa Missa. Sant Josepmaria li va fer veure que el dia sencer, amb les seves vint-i-quatre hores, s’havia convertit per a ell en una Missa, perquè contínuament estava oferint a Déu els seus dolors, ben unit als sofriments de Crist a la Creu. Va ser la darrera vegada que es van veure.

Aquella tarda, sant Josepmaria va parlar d’aquest encontre en una tertúlia a la qual van assistir els més grans de l’Obra a Barcelona:

“Avui he estat amb un germà vostre... He de fer uns esforços molt grans per no plorar, perquè us estimo amb tot el cor, com un pare i com una mare. Feia uns mesos que no l'havia vist; m'ha semblat un cadàver ja... Ha treballat molt i amb molt d'amor; potser el Senyor ha decidit donar-li ja la glòria del Cel”.

L'endemà, a l'escola Bell-lloc del Pla de Girona, va tornar a referir-se a aquesta trobada:

“Ahir vaig estar amb un fill meu que s'està morint, i el vaig veure serè i tranquil... Ja gairebé no aconsegueix parlar, i sense gairebé: no li vaig entendre res. Només vaig poder mirar-lo als ulls, veure'l físicament destruït... Ha treballat pràcticament a tot Europa: a Anglaterra, Irlanda, Suïssa, França, Holanda, Bèlgica, Àustria, Alemanya.... Està amb una pau inefable... Ell no va voler de cap manera donar-me a entendre que no em veuria més a la terra, i jo tampoc no l'hi vaig voler dir, però ens vam entendre malgrat no voler-nos entendre. No es queixa de la Creu, i és molt dur el que té! Una malaltia tremenda... Per què no es queixa de la Creu? Perquè l'estima. Quan anem de cara al dolor i l'abracem, la Creu ja no és pes, és el triomf de Déu en les nostres ànimes i en la nostra vida”.

Va morir pocs dies després, el 7 de desembre de 1972, amb fama de santedat. Des de llavors, moltes persones han acudit aquests anys al cementiri de Montjuïc, on reposaven les seves restes, per encomanar-se a la seva intercessió.

Amb els anys, es va anar estenent la devoció privada a Mn. José María i es va començar el procés de canonització: la instrucció es va clausurar a Madrid el 17 de març de 2009. Arribaven relats de favors de tot tipus, espirituals i materials, grans i petits: gent que tornava als sagraments, persones que recuperaven la salut, urgents problemes econòmics que es resolien, tota mena de qüestions domèstiques...

L'11 de novembre de 2011 les restes de Mn. José María es van traslladar a la sepultura preparada a la capella del Santíssim de l'església de Montalegre, en una cerimònia oficiada pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Des de llavors, molts fidels s'acosten a la nova sepultura per resar i besar-ne la làpida.

Escola Bell-lloc del Pla. Girona

Havien passat sis anys des de la primera vegada que sant Josepmaria va ser a l'escola Bell-lloc del Pla de Girona. El divendres 24 de novembre de 1972 hi va tornar.

Ja s'havien construït els edificis que envolten la masia. En aquell moment, diversos centenars de nois cursaven els ensenyaments professionals agraris i els del batxillerat.

Abans de la tertúlia prevista, sant Josepmaria es va entretenir una estona amb el grup promotor i algunes famílies. La tertúlia va tenir lloc a la sala d'actes dels porxos: famílies, professors, els alumnes més grans i persones que participen en els mitjans de formació cristiana que ofereix l'Opus Dei, també alguns grups d'altres països: austríacs, alemanys i americans. Sant Josepmaria, en un ambient molt familiar, va començar a parlar:

“Parlarem del que vulgueu. Però abans desitjo dir-vos unes paraules, per agrair-vos tot el que heu fet per les ànimes, per Déu, i per empènyer els fills d'aquesta terra tan meravellosa.

Fa uns anys, no gaires, vaig venir per aquí, i vaig veure moltes coses bones. Vaig trobar unes ànimes meravelloses... No els vull tirar més floretes, perquè es posaran orgullosos.

Vaig veure la masia vella, i poca cosa més. Però ara això és una meravella. Em venen a la memòria aquells versos d'un Salm: *montes sicut cera fluxerunt a facie Domini...* Tots els obstacles han desaparegut davant d'aquests homes i d'aquestes dones de fe. És una meravella. Bé, fills! Però, ara, parlem del que vulgueu”.

Va ser una tertúlia amb moltes preguntes relacionades amb els fills i la seva educació.

Cap al final una senyora va dir unes paraules, que segurament tots els assistents feien seves:

- Pare, estem molt agraïts per la tasca de l'Opus Dei a Girona.
- Filla meva, a Déu l'agraïment.
- Són ja més de vint anys...
- Sí, però l'agraïment només a Déu, no a l'Opus Dei. Jo, en nom de l'Obra, si de cas us donaria les gràcies a vosaltres; perquè ho heu fet tot vosaltres amb la gràcia de Déu. Prefereixo recordar el que diu la litúrgia: *in gratiarum semper actione maneamus*. Hem de romandre sempre en acció de gràcies a Déu. De manera que ni tu a mi, ni jo a vosaltres. A Déu donem tots les gràcies”.

IESE

Els valors ètics i morals que l'IESE mira d'impartir es basen en la tradició cristiana, una perspectiva que ha estat en les arrels del progrés social i humà a tot el món. Aquests valors posen l'accent en la dignitat i els drets intrínsecs de cada persona, i constitueixen l'eix de qualsevol èxit de l'organització i la societat a llarg termini.

El dilluns 27 de novembre de 1972, a l'auditori, va tenir una tertúlia amb un gran grup d'empresaris, professors, alumnes i personal.

“Tots sou importants en aquesta casa, els alumnes, els membres, els professors, els empleats i el personal que té cura de l'edifici. Tots sou igualment importants. Com a cristians hem de tenir un sentit de la igualtat meravellós, i saber que -en tot cas- és més important aquell que treballi amb més amor. De manera que qui s'ocupa de la neteja, pot -per amor de Déu- fer el millor negoci de la seva vida”.

Dos temes van ocupar la tertúlia: els fills, i la inquietud per viure bé les virtuts cristianes en el treball empresarial.

“Als que heu de remenar quartos, us miren amb recel. Jo no. I no remeno diners. Des de fa uns quants anys no sé el que és una moneda. Obro malament i vosaltres molt bé: mea culpa!

A vosaltres us deu la societat aquesta quantitat de llocs de treball que creeu. El país us deu la prosperitat. A vosaltres us deuen, tanta gent, aquesta promoció de la vida nacional. Feu, per tant, una tasca molt cristiana... M'encanta la vostra feina, els vostres treballs, que per a mi són una mica -fa un posat de cosa gran, incomprendible- ... No ho sé; no ho sabia explicar.

Soc català i aragonès i, per afecte vostre, barceloní: he de dir-vos per força la veritat. No us enfadeu... No sé per què alguns murmuren dels que treballen en els negocis, i dels que us prepareu per realitzar-los cada dia millor, més abundants i amb més profit... És el Senyor qui recomana el vostre treball”.

Sant Josepmaria portava a les mans uns evangelis, amb uns papers intercalats com a senyal. “Empraré el Nou Testament, perquè el mestre durant uns minuts sigui Jesús Senyor Nostre”. I durant una llarga estona va utilitzar diverses citacions de l'Evangeli, quan Jesús pren de vegades, com a protagonistes de les paràboles, els empresaris: de finques rurals, de joieria, de pesca... “El Senyor lloa els vostres negocis. Però si no hi poseu amor, una mica d'amor cristià; si no hi afegiu el desig de donar gust a Déu, esteu perdent el temps”.

Una benedicció de Pare

Al final de totes les tertúlies, passat el temps previst, don Florencio Sánchez Bella, el consiliari de l'Opus Dei a Espanya en aquell moment, s'aixecava per avisar sant Josepmaria. Podien haver passat trenta minuts, potser quaranta, una hora o més. De tota manera, s'havien fet breus. I l'avis es rebia amb protestes afectuoses, que li reclamaven uns minuts més.

“Teniu la passió, que jo tinc, de rebre les benediccions dels sacerdots i, a més, la benedicció del Pare. M'agrada comprovar-ho: Déu us beneeixi. Us la donaré immediatament.

Però primer us he de dir que em poso així, amb la mà estesa, per demanar-vos l'almoïna de la vostra oració. És important per a mi i per a vosaltres, perquè si us guia un cec, esteu lluitats. De manera que pregueu per mi,

perquè sigui bo, perquè sigui fidel a la meva vocació, i així tindrè pau i podré escampar alegria i estimar-vos molt, amb tot el meu cor de sacerdot. Digueu-ho als que han quedat a casa vostra també, digueu-ho a les vostres dones, que tenen molta influència en la terra, i moltíssima al Cel... Demaneu, a la Verge Santíssima, que no sigui deslleial a la meva vocació de sacerdot. I pregueu pel que ja sabeu: per l'Església Santa de Déu, pel Papa actual i pel que vindrà; pregueu per nosaltres els sacerdots perquè siguem bons sacerdots. Una altra vegada us ho recordo: pregueu per mi, que ho necessito molt”.

Monestir de Pedralbes

En algunes de les ciutats per les quals passava, volent testimoniar la seva profunda estima per la vida contemplativa, acudia a convents de clausura per animar les religioses a ser fidels a la seva vocació i l'esperit del seu orde, i a resar per la santedat del Poble de Déu. Moltes de les comunitats són Cooperadores de l'Opus Dei, que resen demanant a Déu el desenvolupament de la labor apostòlica de la Prelatura al món sencer.

A finals del mes d'octubre, l'abadessa del monestir de Santa Maria de Pedralbes, sor Assumpció Flaquer, contestava amb aquestes paraules una carta de sant Josepmaria:

“Seríem tan afortunades de veure'ns honorades per la seva visita i, és clar!, amb les seves paraules? Gràcies, Monsenyor!”.

Pocs dies més tard, les monges clarisses del monestir de Pedralbes van veure realitzada la seva il·lusió. Va ser després de la tertúlia a l'IESE, el 27 de novembre. Van rebre sant Josepmaria amb una música vibrant d'orgue omplint la nau de l'església.

Des de la reixa de l'altar del Santíssim va dirigir unes paraules a les clarisses encoratjant-les a ser fidels a la seva vocació i el seu carisma. En acabar el van convidar a visitar el claustre i se'l va mirar des de la porta d'entrada. Es va acomiadar amb la benedicció i les va obsequiar amb una bona capsa de bombons.

El 27 de novembre de 2022, cinquanta anys després d'aquesta trobada, l'Associació de Cooperadors de l'Opus Dei a Catalunya va commemorar aquest fet col·locant una placa a la capella del Santíssim.

Consagració dels altars a Castellaura

Des de l'antecoratori de Castellaura Mas s'accedeix a una galeria amb dotze altars, per facilitar la celebració de la santa Missa quan coincideixen

diversos sacerdots en una activitat i desitgen celebrar individualment. Sant Josepmaria va consagrar tots els altars el 27 de novembre de 1972.

Aquell mateix dia, el fotògraf Francesc Català-Roca va fer unes fotografies a sant Josepmaria i don Álvaro al jardí, al costat d'un petit estany que hi ha entre el Mas i la Torre.

Can Vilumara. Cabrils

El 27 de novembre de 1972, a la tarda, sant Josepmaria va anar a visitar la família Vallet-Barceló a la seva casa de Cabrils, Can Vilumara, una casa que des de fa molts anys deixen per a diferents activitats de formació de l'Opus Dei. Va estar una bona estona de tertúlia amb la família.

Basil·lica de la Mare de Déu de la Mercè

En la relació de sant Josepmaria amb Barcelona són constants les referències a la Mare de Déu de la Mercè. Des del 1940 les visites a la basil·lica per demanar la seva intercessió van ser freqüents. La primera visita documentada correspon al 2 d'abril de 1940. En nombroses ocasions demanà als membres de l'Obra que anessin a la Mercè a pregar per alguna qüestió o a donar-ne gràcies, i sempre que passava per Barcelona no deixava de visitar-la. Durant la seva estada a Barcelona el novembre de 1972, va estar a la Mercè el dimarts 28 de novembre a primera hora de la tarda.

Anys després, el divendres 17 de setembre de 2004, per iniciativa de la Germandat de la Mare de Déu de la Mercè es va col·locar a la zona del cambril un baix relleu obra de Joan Mayné, que representa sant Josepmaria pregant davant la Mare de Déu de la Mercè. També s'hi veu el temple de la Sagrada Família i altres motius al·lusius a la ciutat de Barcelona, confiada a l'empara de la seva Patrona. L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i el bisbe prelat de l'Opus Dei, Mons. Javier Echevarría, van presidir l'acte de benedicció.

Església de Santa Maria de Montalegre

El barri del Raval és un dels barris de Barcelona que té més dèficits de tot tipus, amb elevats índexs d'immigració i atur.

Allà hi havia la Casa de Caritat, que es va traslladar al barri d'Horta el 1957. El temple annex, Santa Maria de Montalegre, va ser confiat a l'Opus Dei el 1967.

Des de llavors, juntament amb el culte, al voltant de l'església han sorgit nombroses iniciatives, entre les quals destaquen les de caràcter catequètic, social i assistencial.

El 28 de novembre de 1972, en sortir de la Mercè, es va dirigir a Montalegre. El cotxe es va parar al carrer Montalegre, davant de la porta. Entrà al pati Manning, on l'esperaven Mn. Benet Badrinas, rector de Montalegre, altres sacerdots que atenien l'església, i alguna persona més.

Després de saludar-los, va entrar al temple i es va dirigir a la capella del Santíssim, on va pregar uns minuts; a continuació va pujar al presbiteri i va resar davant la imatge de la Mare de Déu i, després d'observar atentament durant uns moments el conjunt del temple, va tornar a saludar el Santíssim i va sortir al pati Manning.

El 16 de maig de 2008 es va col·locar en el temple una imatge de sant Josepmaria realitzada per Etsuro Sotoo, escultor japonès de reconeguda fama mundial que treballa al temple de la Sagrada Família de Gaudí. La imatge va ser beneïda per Mons. Javier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, en una cerimònia en què va estar acompanyat per nombrosos fidels que omplien l'església. Amb aquest motiu es va editar una estampa amb la nova escultura i uns *Goigs de Sant Josepmaria*.

Tedèum

El 29 de novembre de 1972, vigília del seu retorn a Roma, sant Josepmaria va presidir una Exposició i Benedicció Solemne amb el Santíssim i el cant del tedèum a l'oratori de Castellldaura, en acció de gràcies a Déu pels beneficis espirituals que el Senyor havia anat concedint, durant aquells dies, sobre tantes ànimes. Va assenyalar els motius del tedèum, amb el qual va voler acabar el seu viatge:

“Donarem gràcies a Déu Nostre Senyor perquè a tota la península ibèrica -a Portugal i a Espanya- hem trobat milers, milers i milers de persones estupendes. Algunes estaven una mica allunyades dels sagraments -per aquests embolics que passen, per aquestes coses que succeeixen, que sentim i lamentem-, però ara s'han acostat al Sagrament de la Penitència, i han rebut Nostre Senyor. Aquesta riquesa m'ha omplert el cor d'alegria”.

Va ser a les cinc de la tarda. Es va utilitzar la custòdia de Monterols, hi van assistir els que vivien aquells dies a Castellldaura, el cor de Monterols, alguns més d'altres centres de l'Opus Dei, i tocava l'orgue qui subscriu aquestes ratlles.

Les sentides notes del cant gregorià portaven al cel la nostra lloança i la nostra gratitud a Déu: *Te Deum laudamus, Te Dominum confitemur!* Un cop més, *Deo omnis gloria!*, tota la glòria es dirigia al Senyor, que, en gairebé dos mesos de treball incansable de sant Josepmaria, havia volgut manifestar el seu ajut i protecció amb multitud de persones.

L'endemà, 30 de novembre, al matí, sant Josepmaria va sortir de Castellldaura en direcció a l'aeroport per agafar l'avió que el portaria a Roma.

¹ Pedagóg i historiador. President de Braval

² Per una versió més àmplia podeu veure: Josep Masabeu, *Escrivà de Balaguer a Catalunya, 1913-1974. Petjades de Sant Josepmaria*, capítol XXI. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Barcelona, 2015. Text i àudio a <https://opusdei.org/ca-es/article/1972-dos-mesos-de-catequesi/>

³ Els enregistraments audiovisuals es conserven al fons històric de la Fundació Beta Films. Madrid. www.fbetafilms.org.